

гогвѣте ся да гостите князя ми и дружинѣ-тѣ му, отговори пратеник-атѣ. Конь-атѣ му подскочи, завърнѣ ся, и народ-атѣ му даде пѣть. Той припуснѣ, и ся скрѣ задѣ градскы-тѣ врата.

— Братия! провѣкнѣ ся комисѣ кѣмъ народ-атѣ, честны соборе, Прѣосвященны Владико и сичкы духовны строители церковны, въ скрѣбны рубы грѣбъваше да ся облѣчемъ заради блаженны-атѣ царь Петъръ, кой-то загынѣ отъ рѣкѣ на брата му Ивана, кого то бѣхмы испѣдили отъ царство-то за размирицѣ. Але зло-то врѣме разигра ни злѣ игрѣ. Намѣсто скрѣбны—войнишкы дрехы да облѣчемъ. Трѣбоваше да идемъ на Византиѣ да призовемъ на Царство царева сына Бориса, але той к заложникъ у грѣцкы-атѣ царь, кой-то ище да бѣде въ блѣгарско-то царство царь не равенъ съ него, но слуга послушенъ и данникъ безгласенъ. . . . . Честны соборе! Царь Петъръ заложилъ к дѣца-та си, але не к заложилъ вашѣ-тѣ волѣ, ты к слободна.

— Волѣ-тѣ си никому не давамъ, каза кдинъ отъ боляры-тѣ.

— Не давамъ, не давамъ, повториѣ много гласове.